

TAN SOLS L'ENDEMÀ

ANNA VILA

Un desig de la majoria de pares de nois i noies amb greus deficiències és acompanyar-los en la seva mort i marxar ells darrere seu, encara que sigui una hora més tard.

Aquest desig seria del tot irracional si el fill no té cap deficiència i és completament independent.

Quan algunes vegades ha passat, molts pares es pregunten «per què ell i no jo?».

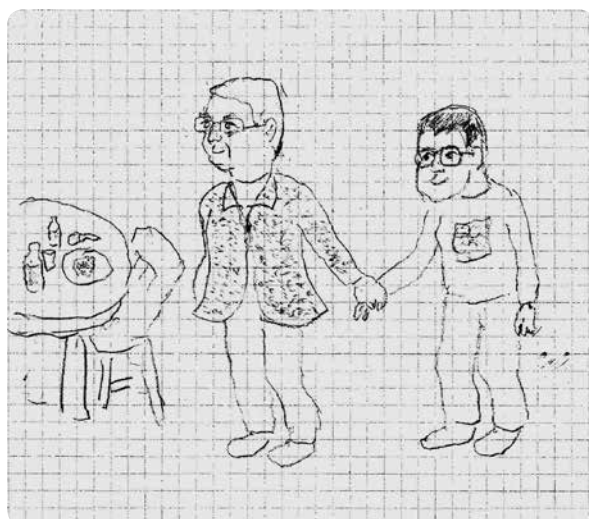
Aquest pensament m'ha acompanyat tota la vida, és com una espiral de la qual no et pots deslliurar. I aquest mateix pensament es repeteix una vegada i una altra i es fa més fort el dia que, per alguna malaltia greu, has d'ingressar en un hospital amb la incertesa de si en sortiràs.

En surts, perquè sembla que hi hagi alguna força interior que et dona ànims per continuar

vivint. A casa t'espera aquest fill, que depèn completament de tu i que ell sí que està convençut que hi tornaràs.

Des del mateix dia que va néixer la Sandra, he fet els possibles perquè visqués feliç tots aquests anys que ens ha acompanyat. Però va passant el temps mentre ella es va fent gran i, per descomptat, jo sempre li portaré uns quants anys per davant. Uns anys que no ajuden gens a estar en plena forma per seguir el seu ritme i atendre les demandes que ella necessita.

Mentrestant, amics meus amb fills amb greus deficiències donen l'últim adéu al seu fill i comencen una nova vida. Una vida, que a pesar del dol, no té res a veure amb la que han portat fins llavors. L'Elisabet Pedrosa, en algun moment del seu llibre

Seguirem vivint, Gina, ho explica. Envejo aquests pares, perquè igual que han fet ells, m'agradaria poder acomiadar la Sandra, però mentrestant hauré de continuar vivint amb el dubte. Podem controlar el present, però per més esforç que hi posem per preveure el demà, ell sempre serà l'etern desconegut.

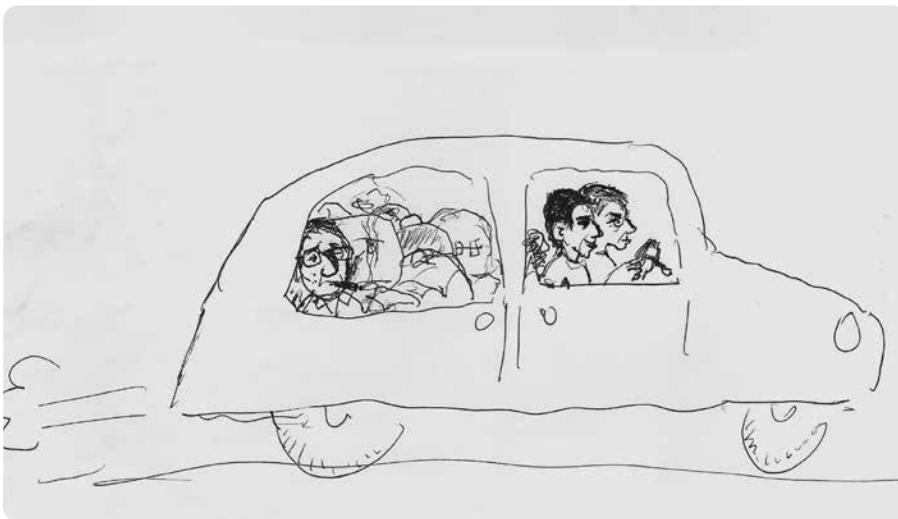
Les persones que ho veuen des de fora algunes vegades et diuen: «L'hauries d'ingressar, això no ho podràs aguantar», i són moltes les que s'atreveixen a donar-te consells. Perquè tothom està disposat a fer i desfer a casa d'un altre. Quan no es tracta d'un problema propi, sempre hi veiem la solució.

La Sandra i jo ens hem fet grans, i ha arribat un moment que la veig tan vulnerable i conscient de tot el que l'envolta que no em veig

amb cor d'ingressar-la en una institució. Perquè les atencions que en aquest moment necessita difícilment se li donarien en un altre lloc que no fos a casa seva.

Només cal que esperem juntes, Sandra, i perquè t'estimo molt desitjo de tot cor que et pugui veure marxar, encara que jo ho hagi de fer tan sols l'endemà.

ANNA VILA I BADIA (Igalada, 1949) és infermera i escriptora. Es va iniciar en el món de la literatura amb un assaig dedicat a la seva filla Sandra, *Els fills diferents* (1991). Ha publicat novel·les i llibres de narrativa infantil i juvenil. El seu llibre més recent és *El Roger i el seu falcó* (2012) És fundadora de la *Revista d'Igalada*.

Dibuixos de Feliu Formosa